

Joulupuu

Olen syksyn mittaan useampaan kertaan kävellyt puolenhehtaarin metsän laitamia, katsellut taajaan nousevia kuusia ja kuulostellut mikä niistä voisi olla tämän joulun puu. Kontakti alkaa jo hahmoutua.

Omaehtoisesti kasvanut luonnon puu ja elävät kynttilät luovat vahvan hengen. Riiveissä kasvatetut ja vuosikasvaimia typistämällä tuuhennetut kuuset edustavat kaupallista massakulttuuria, muovikuusia edes mainitsematta. Ja sähkökynttilät, mitä elävää niissä on? – Ei ei! Muutenkin on ympärillämme liian paljon hengetöntä ulkokuorta ja häikäisevää pintakiiltoa.

Metsästä noutamani kuusen olen ikään kuin "nimeltä kutsunut". Näin sen yksilöllisyys ja persoona voimistuvat ja siihen kehittyy erityinen suhde. Aivan samalla tavoin jo joulupuita muinaisemmilta ajoilta periytyvät uhripuut muodostuvat yksilöllisiksi kun niihin kohdistetaan huomio sisäisen aistin avulla, niiden energiaolemus vahvistuu ja sielujen yhteys alkaa väreillä. Tällä tavoin muihinkin olentoihin suhtautumalla saat ne lähellesi.

Luonnon kuusi ja vanhat koristeet henkivät lämpöä kaukaa lapsuudesta, koko elämänkaarelta. Joulupuu tuo tervehdyksen myös sukupolvien takaa. Kuusenkorielaatikoihin on kertynyt muistoja, jotka sydän avaa kerran vuodessa: isoäidin aikainen, pieni kulunut lasipallo, kuusi vuosikymmentä sitten isän lahjaksi saama lasikolibri, karamellikääreitä äitini lapsuudesta, elämämmme jouluihin tulleita mitä erilaisimpia koristeita, joihin kaikkiin liittyy jokin muistuma ja tunnelma.

* * *

Joulu ja joulun tunnelmat ovat innoittaneet kirjoittajia, laulujen tekijöitä, säveltäjiä ja kuvataiteilijoita ehkä eniten heti rakkaus-aiheiden jälkeen. Onko tuo ihme, sillä jouluun liittyy valtaosan paljon syvällä sielussa ja alitajunnassa vaikuttavia energioita, paljon syvempiä kuin vain sanojen tasolla esiintuodut teemat. Taiteen tavoite aidoimmillaan onkin kosketella niitä sielunosa, joita konkretian maailma ei tavoita.

Mukavaa joulussa on jo sen odotus. Siinä sydän valmistautuu kohtaamaan ja vastaanottamaan jotain tulossa olevaa suurta, jolla ei ole yhtä materiaalista hahmoa mutta joka ilmenee lukemattomin eri tavoin. Se on suuri universaalinen hyvyys, joka on koko luomakunnan perusta, ja tuon ihanuuden jakaminen laajentaa ja voimistaa sitä. Lahjojen antaminen on eräs sen vaatimaton ilmaus.

Mutta parasta minulle on kuusen kynttilöiden lämmin loiste, joulun tuoksut ja hiljentyminen joulupuun luona. Se on ajatusten vaihtoa ystävän kanssa.

Joulua on vähätelty vain satuna ja lasten narraamisena. Tietenkin lapsenlainen sielu ja mieli aistii herkimmin joulun tunnelmat. Mutta joulussa on myös aikuiselle – jos niin haluat – salaperäistä, ei-konkreettista voimaa. Joulun henget, tontut ja joulupukki ilmentävät perushyvyyttä, joka elää meissä jokaisessa. Sielun satu tuntuu aidoimmalta silloin kun sitä ei näytellä – etenkin pumpulipartanaamareilla ja punaisilla kaavuilla – vaan annetaan syvän abstraktin hyvyyden herätä ja vallita sisimmässä. Siinä heijastuu kaiken elämän alkurakkaus.

Heikki Juutilainen

ULTRA 12/2016